

Del cant del cigne pseudo-independentista a la involució social nacionalista espanyola

written by Josep Agustí Faiges | 11 d'abril de 2017

Ho llegeixo als mitjans i no m'ho puc creure: els "nous comuns", aproven dintre del seu ideari polític, una República Catalana dintre del Regne d'Espanya, renunciant a tesis federalistes o independentistes.

Més que parlar d'un nou error de l'esquerra "hispano-catalana", crec que hem de parlar, sense les ambigüitats que els hi són tan característiques i "comuns" o peculiars, de "persistència en l'error".

Alguns, militants de l'esquerra tradicional de tota la vida, vàrem aprendre gravat en foc a la carn pròpia, que les ambicions socials de milions de catalans de tota ideologia (identitàries també, però fonamentalment socials) era impossible assolir-les dintre del *Reino de Espanya*, un estat que es nega, malaltissament, a reconèixer la seva plurinacionalitat.

La sentència del TC, en relació a l'Estatut de 2006, és prou clara en tots dos aspectes, no ens enganyem. I si milers, centenars de milers de persones d'esquerres, ens vàrem afegir al crit d'Adéu Espanya, el juliol del 2010 al Passeig de Gràcia de Barcelona, fou, sense cap dubte, no perquè renunciaven a reclamar millores socials a les quals creiem i creiem que teníem i tenim dret, sinó perquè, per nosaltres era una evidència que dintre d'Espanya, i amb la motxilla d'un poble d'estomacs agraïts que no sabia i no sap res més que votar PP o PSOE (els néts de la dictadura i els qui vàrem

pactar amb els seus pares a canvi de no remoure el passat) NO HI TENÍEM RES A FER!

Sembla mentida com els últims 7 anys no han servit de res per aquells que d'una forma o altra tenien la responsabilitat de canalitzar aquest desencís social i segueixen en la Lluna de Pasqua, pensant que Espanya, un estat en descomposició, pensada com un estat nominalment descentralitzat, però materialment autocràtic, pot regenerar-se a si mateixa, sense resoldre el tema territorial, tabú intocable per una part essencial del "pueblo espanyol", absolutament minoritària en territoris tan importants del Regne, com Catalunya o Euzkadi.

Sembla mentida però és el que hi ha: les elits de l'esquerra hispano-catalana, prefereixen, en el que resulta un anacronisme i una contradicció en essència, *"malo conocido, que bueno por conocer"*. El món cap per avall.

No sé quin serà el futur del "nous comuns"; no sóc un "predictor". Sé que milers de catalans d'esquerres ens vàrem quedar orfes el 2010, que hem crescut, i pres consciència de la nostra orfandat, i que ningú, ara com ara ens serveix per representar-nos claríssimament i de forma inequívoca; seguirem fent camí, sense pensar amb aquestes elits dirigents escalfa cadires, i buscant demostrar i defensant, VIA DI I REFERENDUM, que un país socialment més just, és possible fora d'un estat que ens maltracta al mateix temps que ens ignora sistemàticament i continua, i sense cap intenció de rectificació.